

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1081/2019
06.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Перковића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 2К.бр.7726/12, Кв.бр.1052/18 од 04.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 481/2019 од 30.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Перковића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 2К.бр.7726/12, Кв.бр.1052/18 од 04.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 481/2019 од 30.05.2019. године, у односу на повреде закона из члана 74. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 2К.бр.7726/12, Кв.бр.1052/18 од 04.03.2019. године усвојен је захтев Трећег основног јавног тужиоца у Београду, па су у поступку за изрицање јединствене казне преиначене у погледу одлука о казни правноснажне пресуде и то пресуда Првог основног суда у Београду К.бр.7726/12 од 07.03.2013. године (правноснажна дана 20.11.2013. године) којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења два кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци и пресуда Основног суда у Сремској Митровици К.бр.471/13 од 30.05.2013. године (правноснажна дана 12.11.2013. године) којом је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од

1 године и 3 месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.02.2013. године до 30.05.2013. године, те су окривљеном АА узете као утврђене казне затвора изречене наведеним пресудама и исти је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 7 (седам) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.02.2013. године до 30.05.2013. године по пресуди Основног суда у Сремској Митровици К.бр.471/13 од 30.05.2013. године, док су у преосталом делу наведене пресуде остале неизмењене.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 481/2019 од 30.05.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА -адвоката Мирослава Перковића и потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду 2К.бр.7726/12, Кв.бр.1052/18 од 04.03.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Перковић, због повреда закона из члана 15. став 1, члана 16. став 1, члана 74. тачка 4), члана 76. став 1, члана 381. став 1, члана 438. и члана 449. став 3. ЗКП, те повреда одредаба чланова 105. тачка 6), 106. и 107. став 1, 4, 5. и 6. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд у смислу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 74. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. ЗКП, при чему не прецизира који конкретно став и тачка члана 438. ЗКП је у питању, али се из навода којима образлаже битну повреду одредаба кривичног поступка од стране нижестепених судова може закључити да се правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац наводи да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконито прибављеном доказу и то на службеној белешци Трећег основног суда у Београду сачињеној дана 27.11.2018. године, а поводом обављеног телефонског разговора са службеником

Одељења за извршење кривичних санкција Основног суда у Старој Пазови, а из које је суд утврдио одлучну чињеницу да окривљени АА није ступио на издржавање казни затвора које су му изречене правноснажним пресудама које су предмет поступка за изрицање јединствене казне. По ставу браниоца наведена службена белешка није могла бити изведена као доказ од стране суда, из разлога јер суд о овој чињеници која је одлучна за доношење побијаних пресуда не може сам сачињавати службену белешку на основу обављеног телефонског разговора са службеником Одељења за извршење кривичних санкција, већ у вези тога мора тражити посебан извештај од Управе КПЗ-а који оверава и потписује управник КПЗ-а.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер службена белешка Трећег основног суда у Београду 2К.бр.7726/12, Кв.бр.1052/18 коју је суд сачинио дана 27.11.2018. године, а у којој је констатовао да је приликом обављеног телефонског разговора са службеником Одељења за извршење кривичних санкција Основног суда у Старој Пазови сазнато да окривљени АА није ступио на издржавање казни затвора које су му изречене пресудама Основног суда у Сремској Митровици К.бр.471/13 од 30.05.2013. године и Првог основног суда у Београду К.бр.7726/12 од 07.03.2013. године (које пресуде су предмет поступка за изрицање јединствене казне), и по начину прибављања и по својој садржини представља законит доказ и на истој се може заснивати пресуда. Наиме, како су службена лица која су путем телефона обавила наведени службени разговор формално овлашћена да исти обаве, односно да службеник Одељења за извршење кривичних санкција Основног суда у Старој Пазови да наведену службену информацију путем телефона службеном лицу суда, а да судијски сарадник већа из члана 21. став 4. ЗКП о томе сачини службену белешку, те како сачињавање службене белешке није противно ни једној одредби Законика о кривичном поступку, то је, дакле, суд могао да сам сачини службену белешку о овој чињеници и да исту изведе као доказ, тако да се не може радити о незаконито прибављеном доказу. Следствено наведеном, као неосновани се оцењују наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је заснивањем побијаних правноснажних пресуда на овом доказу, суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 74. тачка 4) ЗКП, истицањем да је суд пре доношења одлуке у поступку за изрицање јединствене казне, а имајући у виду да у конкретном случају није био у могућности да обавести окривљеног о наведеном поступку који је покренут на захтев јавног тужиоца јер је окривљени недоступан државним органима, био дужан да окривљеном обезбеди суђење у одсуству сходно члану 381. став 1. ЗКП, те да му у таквој процесној ситуацији сходно одредбама члана 74. тачка 4) и члана 76. став 1. ЗКП постави браниоца по службеној дужности, који ће у његовом одсуству штитити његова права у поступку за изрицање јединствене казне.

Одредбама члана 74. ЗКП предвиђена је обавезна одбрана окривљеног у кривичном поступку, односно истима је прописано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца. Повреда закона из члана 74. тачка 4) ЗКП постоји ако окривљени коме се суди у одсуству није имао браниоца од доношења решења о суђењу у одсуству па док суђење у одсуству траје.

Имајући у виду да из списка предмета произилази да се у конкретном случају окривљеном АА не суди у одсуству, већ да се ради о посебном поступку за преиначење правноснажне пресуде и то о поступку за изрицање јединствене казне, дакле да се не ради о процесној ситуацији из члана 74. тачка 4) ЗКП како то погрешно сматра бранилац, то се, дакле, у конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда, не може радити ни о повреди закона из члана 74. тачка 4) ЗКП везано за обавезну одбрану окривљеног у кривичном поступку, а како то неосновано истиче бранилац окривљеног у поднетом захтеву.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлоге његовог подношења, наводи повреде одредаба чланова 105. тачка 6), 106. и 107. став 1, 4, 5. и 6. КЗ, истицањем да је суд, пре доношења одлуке у поступку за изрицање јединствене казне, морао да по службеној дужности на несумњив начин утврди да ли је наступила релативна односно апсолутна застарелост извршења појединачних казни које су предмет тог поступка, при чему је по мишљењу одбране у конкретном случају у односу на обе пресуде које су предмет поступка за изрицање јединствене казне наступила релативна застарелост извршења казни затвора, тако да нису биле испуњене претпоставке за преиначење ранијих пресуда у погледу одлука о казни и изрицање јединствене казне. Поред тога, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба члана 15. став 1, члана 16. став 1. и члана 449. став 3. ЗКП.

Имајући у виду да напред наведене повреде закона не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП због којих би било дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, те да је одредбом члана 485. став 4. ЗКП, што се застарелости тиче, као законски основ прописана једино одредба члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП која се односи искључиво на застарелост кривичног гоњења, а не и на застарелост извршења правноснажно изречене казне затвора у смислу повреда одредаба чланова 105. тачка 6) и 107. став 1, 4, 5. и 6. КЗ, а на које повреде се указује изложеним наводима захтева, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 74. тачка 4) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Перковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491.

став 1. ЗКП захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.